

Tiesos Draugas Ekstra Nr. 106

LEBBS naujienos

2018 m. rugsėjis

**„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32**

Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš 80 metų

Gebėjimas užjausti

Krikščionybė XIX amžiuje

Naujienos iš bendruomenių

EBF maldos kalendorius

Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš 90 metų

Pigios prekės

Kas perka, nori pirkti pigiai. Ar ne tiesa, brangus skaitytojau? Betgi kas tikrai „pigiai“ nori, apsigauja, nes pigi prekė beveik visuomet yra bloga prekė. Dažnai skaitant apie pigius pasiūlymus užkina mintis: tos prekės turi būti labai prastos ir kiekvienas už jas išleistas centas yra kaip ant gatvės išmestas. Bet pigi kaina pritraukia pirkėjus, ir jie džiaugiasi, kad gali pigiai apsipirkti. Galbūt vėliau jie supras, kad pigiai pirkdami sumoka brangiau, bet kiti galbūt iš to nepasimokins ir kitą kartą vėl pirs „pigiai“, bet blogai.

Yra tiesos, apie kurias galima sakyti: pigios ir blogos. Jos nieko nekainuoja, jų laikantis nereikia nieko atsižadėti, nereikia nukentėti. Jos nepagerina žmogaus, bet įtvirtina jame savimeilę ir bedieviškus jausmus, todėl jos yra blogos tiesos. Jos neneša naudos, bet neša nuostolį. Saugokis jų! Jos atneša pavojų tavo sielai ir jos išganymui.

„Tiesos draugas“ 1928/8-10 ✓

Gebėjimas užjausti

*„Kursai mielaširdingystę savo artimui neišrodo, tas niekina Visagalinčiojo baimę.“
(Jobo 6,14. Sen. liet. vert. 1895)*

Nebibliniai šaltiniai įrodinėja, kad Jobas gyvenęs patriarchų – Abraomo, Izaoko ir Jokūbo – laikais ir buvęs kunigaikščių luomo. Gali būti. Kol Jobas pats buvo apsuptas turtų ir žmonių, jis buvo jautrus nuskriaustųjų reikmėms. Bet dabar jam pačiam reikia paguodos žodžio, o jo, deja, nesulaukia. Jo kūną graužia raupsai, siela nyksta iš liūdesio, o dvasia skausmingai ieško atsakymo, kur jo kančių priežastis.

Atėjo draugai. Dabar jie kartu liūdės dėl Jobo nelaimės, ir ji sumažės perpus. Juk jie tikintys žmonės. Elifazas, Bildadas ir Cofaras taktiškai tyli septynias dienas, o po to itin korektiškai prabyla. Jie kalba apie Dievą, teisiuosius ir nedorėlius. Apie Dievą – iškilmingai, apie nedorėlius – kaip parašyta Biblijoje. Ir jei nežinotume, kaip jų kalbas įvertino Dievas, tikriausiai pajustumė jiems didžiausią pagarbą.

Jobas tiksliai apibūdina žmones, neturinčius užuojautos kenčiantiems: jie neturi Dievo baimės. Kaip iš žemės išauga medis, o iš jo žiedų subręsta vaisius, taip iš Dievo baimės kyla užuojauta kančios akivaizdoje. Šiurkštumas, nejautrumas – tai ne būdo bruožas, o neturinčios Dievo baimės širdies būseną. Beje, Dievo baimė, kaip ir meilė bei tikėjimas, tampa matoma tada, kai ji pasireiškia. Mes nematome Dievo baimės artimo širdyje, bet patiriame, pavyzdžiui, jo užuojautą. Dvasinio surambėjimo liga išgydoma, kai grįžta Dievo baimė.

Šiurkštumas, kivirčiai, neatlaidumas – tai užuojautos nebuvimas. Jo negalima paaiškinti kultūros ar išsilavinimo stoka. Bažnyčios požiūris į pasaulį, meilė neišgelbėtiems žmonėms pasireiškia tuo, kad gailimės jų, užjaučiame juos, bet tai nereiškia, kad mylime tuos dalykus, kuriuos myli neišgelbėtieji. Mes, Dievo žmonės, neiškeliame savęs virš tų, kuriuos pažemino nuodėmė, nes „kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas“ (Luko 18,14). Mes neteisiamė jų labiau, negu juos nuteisė Dievo Žodis, kadangi nesame pašaukti teisti kitų (Mato 7,1). Mums patikėta kitokia poveikio priemonė – Dievo meilė, išlieta mūsų širdyse Šventosios Dvasios (Romiečiams 5,5). Jei nepaisysime šios tarpusavio santykių esmės, nusirisime iki būtinio nusidėjėlių smerkimo, ir nieko gero iš to nebus.

Reikia užjausti net gerus ir išauklėtus nusidėjėlius. Užuojauta visada pasireiškė veiksmis, o kartais ją gali lydėti vidinė kančia (Romiečiams 9,2). Negebėjimas užjausti yra sunki diagnozė, rodanti, jog Dievo vaiko širdyje trūksta švento virpėjimo. Ką daryti, jei nustatėme savyje šį deficitą? Pirmiausia, tai reiškia nutrūkusius santykius, ir mums reikia tai pripažinti. „Bijok Dievo“ – ši nuostata duota žmogui pačioje istorijos pradžioje ir tęsiasi per visą Bibliją. Kai pažeidžiame šią pagrindinę sąlygą, mūsų santykiai su Dievu nutrūksta. Antra, turime kalbėtis su Dievu apie šiuos pažeistus santykius. Būtina pripažinti ir išpažinti savo kaltę. Į švarią širdį sugrįžta meilė Dievui, uolumas, švento gyvenimo troškimas. Grįžta ir Dievo baimė, o kartu su ja – nuoširdi ir veikli užuojauta kitiems.

Vladimiras Šarikovas, baptistų pastorius JAV, Minesota ✓

Krikščionybė XIX amžiuje (II dalis)

Padėtis Rytų slavų žemėse. Šio šimtmečio įvykiai Rusijos imperijos valdomuose kraštuose sudarė prielaidas atsirasti naujiems religiniams ieškojimams ir sąjūdžiams. Valstybinėje rusų stačiatikių bažnyčioje gerokai anksčiau prasidėjęs dvasinis ir moralinis nuosmukis tęsėsi ir toliau. Tai patvirtina to meto bažnyčios hierarchų rašytiniai šaltiniai. Vyskupas Andrejus Roždestvenskis rašo: „*Liko tik išoriniai bažnyčios reikalavimai be jokio supratimo, ką tai reiškia, ir be jokio krikščioniško mokymo.*“ Bet didžiausia rykštė buvo tiek dvasininkijos, tiek ir visos tautos girtuoklystė. Tiems, kurie ilgėjosi kitokio gyvenimo, oficialioji bažnyčia nebuvo autoritetas ir pavyzdys.

Tautos elitas ir visi, kurie turėjo galimybę, stebėjo padėtį Vakarų Europoje, kur tuo metu gana aktyviai veikė įvairios krikščioniškos organizacijos ir augančios laisvosios bažnyčios. Didesnė tokių organizacijų dalis rūpinosi misijos reikalais ir Šventojo Rašto platinimu. Pats Rusijos caras Aleksandras I turėjo galimybę asmeniškai susipažinti su Vakarų Europos religine-moraline padėtimi ir krikščioniška veikla. Todėl, kai 1812 metais Peterburge apsilankė Britanijos ir Užsienio šalių Biblijos draugijos prezidentas pastorius Petersonas, jis buvo palankiai sutiktas aukštuose valdžios sluoksniuose. Petersonas pasiūlė Rusijoje įsteigti Biblijos draugiją, kuri rūpintųsi Šventojo Rašto vertimu į rusų ir kitų tautų kalbas bei platinimu visuose gyventojų sluoksniuose. Tų pačių metų pabaigoje caras Aleksandras I patvirtino kunigaikščio **A. Golycino** paruoštą dokumentą dėl Biblijos draugijos įsteigimo Peterburge. Dokumente buvo pabrėžta, kad Biblija turi būti spausdinama be konfesinių komentarų ir platinama už prieinamą kainą arba dalijama veltui. Golycinas buvo išrinktas šios draugijos prezidentu. Caras tapo Draugijos nariu ir paaukojo jos veiklai stambią vienkartinę sumą, o vėliau pažadėjo kasmetinę finansinę paramą. Kadangi dar nebuvo rusiško Biblijos

vertimo, pirmiausia buvo išleista Biblija slavų kalba, o vėliau numatyta išleisti rusų ir kitomis kalbomis. 1816 metais Draugija išleido vyskupo Juozo Giedraičio į lietuvių kalbą išverstą Naujajį Testamentą (5 000 egz.).

Draugijos veikla plėtėsi, ir daugelyje imperijos vietų buvo atidaryti veiklos skyriai ir įsteigti komitetai. Per trumpą laiką buvo išleistos Biblijos arba jos dalys dvidešimčia imperijoje vartotų kalbų, o 1822 m. pasirodė ir rusiškas Naujasis Testamentas.

Biblijos draugiją rėmė ir jos veikloje dalyvavo nemažai stačiatikių dvasininkų, bet greitai pradėjo reikštis ir šios veiklos priešininkai. Jiems atrodė nepriimtina, kad Draugijos veikloje dalyvavo ne tik „teisingoji“ stačiatikių bažnyčia, bet ir įvairių denominacijų dvasininkai ir net pasauliečiai. Vienas iš opozicijos vadovų A. Šiškinas rašė: „*Argi ne keistai ir juokingai atrodo šioje Biblijos draugijoje mūsų metropolitai ir kiti hierarchai, kurie, nepaisydami apaštališkųjų nurodymų, bendradarbiauja su liuteronais, katalikais, kvakeriais ir visais kitatikiais?*“ Prasidėjo intrigos ir spaudimas pasaulietinei valdžiai, privertęs Golyciną atsistatydinti iš Draugijos prezidento pareigų „pritarus valdovui“. Jo pareigas perėmė aršus priešininkas metropolitas Serafimas, kuris ilgai nelaukęs parašė carui pranešimą apie Draugijos žalą ir pareikalavo: „*Paliepk kuo greičiausiai nutraukti Biblijos draugijos ir jos komitetų veiklą ir likviduoti juos visoje imperijoje!*“ Aleksandras I, išvargintas suaktyvėjusių rūmų intrigų, susirgo ir 1825 metais, likus kelioms dienoms iki mirties, įsakė „*iki kito sprendimo sustabdyti visos rusiškos Biblijos vertimą ir spausdinimą*“. 1826 m. naujasis caras Nikolajus I įsakė sustabdyti Biblijos draugijos ir jos skyrių veiklą, o turtą perduoti Šventojo Sinodo (!) žinion. Prasidėjo tris dešimtmečius trukęs reakcingas carinės valdžios ir valstybinės bažnyčios režimas, nukreiptas prieš religines ir politines laisves. Buvo uždraustas rusiško Naujojo Testamento be slaviško teksto platinimas. Buvo aiškinama, kad

paprastiems žmonėms žalinga skaityti Bibliją, nes užtenka to, ką jie išgirsta bažnyčioje per pamaldas. Tačiau, nepaisant didelio priešinosi, Maskvos metropolito Filareto aktyvių pastangų dėka Biblija į rusų kalbą buvo išversta ir 1876 m. išleista. Tai vadinamoji „sinodinė“ Biblija, kuri kiek paredaguota tebevartojama ir šiandien.

XIX amžiaus įvykiai ir procesai liudijo, kad Rusijos imperijoje „ima judėti ledai“ ir prasideda dvasinis prabudimas:

- Gyva tautos dievoieškos dvasia.
- Oficialiosios bažnyčia neįgalumas padėti tiems, kurie ieško atsakymo į dvasinius klausimus.
- Moralus ir dievobaimingas vadinamųjų „sektantų“ – molokanų, o vėliau štundistų, baptistų ir kitų – gyvenimas.
- Nors ir trumpa, bet vaisinga Biblijos draugijos veikla.
- Pasiuokjanti knygnešių tarnystė, kuri nenutrūko ir likvidavus Biblijos draugiją.
- Ryšiai su Vakarų Europos krikščionimis, jų organizacijomis ir veikla.

Dvasinis prabudimas Rusijos imperijoje. Jis įdomus tuo, kad prasidėjo beveik vienu metu skirtingose vietose ir skirtinguose visuomenės sluoksniuose: Pietų Ukrainoje, Peterburge ir Kaukaze. Iš pradžių tarp šių židinių nebuvo ryšių, bet neilgai trukus užsimezgė asmenišką pažintys, kurių dėka atsirado supratimas, kad, nepaisant kai kurių skirtumų, bendrų dalykų yra daugiau, todėl reikėtų stiprinti tarpusavio bendrystę. 1882 m. broliškujų menonitų veikėjų Johano Vilerio ir Pėterio Fryzeno iniciatyva Riukenu kolonijoje įvyko pirmoji konferencija. Kartu su menonitais dalyvavo ir rusų-ukrainiečių grupė iš Kaukazo ir Pietų Ukrainos. Šis renginys daugeliui padarė įspūdį, ir 1884 m. Peterburge susirinko platesnis ratas iš vad. „Peterburgo prabudimo“, rusų-ukrainiečių baptistų, štundistų, broliškujų menonitų. Konferencijoje dalyvavo apie 100 delegatų, kurie tokia galimybe labai džiaugėsi. Baptistų atstovas iš Pietų

Kaukazo Vasilijus Pavlovas apie tai rašė: „*Mintis apie vienybę nebuvo formali, bet dvasiška, ir ji visą laiką mūsų neapleido.*“

Dvasinis prabudimas Peterburge

Šis sąjūdis unikalus tuo, kad prasidėjo Rusijos imperijos sostinėje aristokratų sluoksniuose. Jis susijęs su palaimintu Evangelijos skelbėju iš Anglijos lordu Grenvilu **Redstoku** (Radstock, 1833-1913). Jaunystėje Redstokas buvo išsiųstas į Krymą, kur vyko karas, bet mūšiuose jam dalyvauti neteko, nes karo veiksmai buvo nutraukti. Tačiau čia jis susirgo ir buvo prie mirties. Sirgdamas daug galvojo apie savo gyvenimo prasmę ir apie tai, kur jo siela atsidurs po mirties. Rasti atsakymą padėjo vienas jį aplankęs misionierius, paskelbęs jam Kristaus Evangeliją, kuri pakeitė Redstoko gyvenimą. Jis atsisakė pasaulietinės karjeros, prisijungė prie vienos laisvos bendruomenės, kurios tikintieji buvo vadinami Plimuto broliais, laisvaisiais krikščionimis arba darbistais (pagal jų bendruomenės įkūrėjo Johno Darby pavardę). Sutvirtėjęs Redstokas pradėjo aktyviai skelbti Evangeliją ne tik Britanijoje, bet ir kitose šalyse. Pasitaikydavo, kad tokiuose susirinkimuose apsilankydavo ir po užsienius keliaujantys Peterburgo aristokratai. Vėliau tie žmonės liudijo, kad juos vargino slegianti dvasinė tuštuma, todėl jie buvo atviri Biblijos tiesoms. Tarp jų buvo Peterburgo aristokratė Jelizaveta Čertkova, kuri po dviejų sūnų ir vyro mirties ieškojo išgydymo savo sielai.

Paveikta paprasto ir aiškaus skelbimo, jį rado paguodą Kristuje ir savyje ištarė: „Štai toks žmogus, kaip lordas Redstokas, labai reikalingas Rusijai!“ Tie žodžiai tapo kūnu, ir 1874 m. Čertkovos pakviestas Redstokas atvyko į Peterburgą. Čia anglų-amerikiečių reformatų bažnyčioje jis pradėjo tarnystę anglų ir prancūzų kalbomis. Klausytojų netrūko, nes šios kalbos aristokratams nebuvo svetimos. Greitai pasklido kalbos apie įdomų „lordą – apaštalą“. Vieni apie jį kalbėjo susižavėję, o kiti – šaipydami. Susirinkimų lankytojas, vėliau tapęs šio judėjimo vadovu, Modestas Korfas rašė: „*Lordas neaiškino dogminių klausimų, neliesdavo stačiatikybės pagrindų, bet žinojo ir mylėjo Bibliją kaip savo Draugo laišką. Jo veide tiesiog atsispindėjo pasitikėjimas Dievu.*“ Vėliau stačiatikių bažnyčia pradėjo kaltinti Redstoką bažnyčios „sūnų ir dukterų“ suvedžiojimu, ir valdžia buvo priversta pareikalauti, kad jis apeistų Rusijos teritoriją. Bet tada, galima sakyti, iš jo estafetę perėmė nuoširdžiu Kristaus sekėju tapęs pulkininkas grafas Vasilijus Paškovas. Jis buvo ne vienas, nes šalia jo buvo tokie ištikimi bendraminčiai kaip grafas Korfas, kunigaikštis Bobrinskis su šeima, Gagarinai, Livenai, Peikeriai, grafienė Šuvalova ir daugelis kitų.

Jie tarnavo su Evangelijos žinia ne tik Peterburge, bet ir kitose vietose, ypač ten, kur buvo jų valdos. Žmonių susidomėjimas Evangelija buvo didžiulis, ir įtikėjusių gretos augo. Viename susirinkime Peterburge dalyvavo ir oberprokuroras Pobedonoscevas, kuris vėliau pasistengė, kad religijos laisvė būtų suvaržyta valstybinės bažnyčios naudai, ir inicijavo religinių disidentų persekiojimus. Savo pažymoje jis parašė, kad dalyvavo ne mažiau kaip

(Tęsinys kitame numeryje)

Albertas Latužis ✓

1500 įvairaus luomo žmonių. Reikalas tas, kad rūmų, kuriuose vykdavo pamaldos, durys buvo atviros ne tik aristokratams, bet ir visiems žmonėms.

Kurį laiką šio sąjūdžio dalyvius vadino redstokistais, vėliau – „paškovcais“. Vėliau jie save įvardydavo kaip evangelikus krikščionis. Šalia dvasinės tarnystės evangelikai krikščionys plačiai reiškėsi labdaros srityje. Buvo steigiamos amatų mokyklos jaunimui. Absoliuti dauguma gyventojų buvo beraščiai, todėl vaikai, o kartais ir suaugusieji buvo mokomi rašto. Buvo organizuojama našlaičių globa, teikiama pagalba skurstantiems.

Reikėtų pastebėti, kad šio sąjūdžio dalyviai iš pradžių daugiau dėmesio skyrė ne teologiniams – doktrininiams ar organizaciniams reikalams, todėl apie oficialų bendruomenės steigimą ir jos struktūrą nebuvo kalbama. Jie daugiau mėgavosi patirto gyvo tikėjimo džiaugsmu ir juo mielai dalijosi su visais žmonėmis. Bet gyvenimas ir aplinkybės privertė juos pradėti rūpintis ir tikėjimo doktrinų apibrėžimu, kad besidomintiems galėtų geriau paaiškinti savo tikėjimo pagrindus ir praktiką. 1883 m. buvo pakrikštyta pirmoji grupė tikinčiųjų remiantis jų asmenišku apsisprendimu, nes iki tol jie be jokių diskusijų pripažindavo kūdikių krikštą. Tarp pirmųjų buvo ir pats Paškovas. Periodiškai jie švęsdavo Viešpaties Vakarienę, įvestą dar Redstoko, bet ji buvo atvira ir nesiejama su krikšto klausimu. Jie pripažino, jog suprato, kad neužtenka tik „pirmosios meilės drąsiai liudijant Kristų, bet reikia augti Dievo Žodžio pažinimu“. Jie kartkartėmis pasikviesdavo į Peterburgą tarnautojų iš kitų šalių, kad galėtų pagilinti savo supratimą ir žinias.

Naujienos iš bendruomenių

„Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes Jis geras, nes Jo ištikimoji meilė amžina.“

(Ps 107,1)

Rugpjūčio 19 dieną Ylakių ev. baptistų bendruomenė kartu su svečiais turėjo galimybę padėkoti Viešpačiui už 113 savo istorijos metų. Dievas davė gražų, nekarštą orą, ir šventės dalyviai

galėjo susirinkti ne tik iš arčiau, bet ir iš toliau: Šiaulių, Mažeikių, Klaipėdos, Vainiūdės, Priekulės, Liepojos. Giesmių įvairovė džiugino choras, pakviestas iš Latvijos – Aizputės baptistų bažnyčios. Staigmena buvo dviejų smuikininkių iš Rygos muzika. Dievo žodžiu tarnavo pastorius iš Rygos Mato bažnyčios Ainars Purmalis.

A.N.L. ✓

Europos Baptistų Federacijos (EBF) maldos kalendorius

Rugsėjo 3-9 meldėmės už: Švedijos Vienijančią Bažnyčią

Bendruomenių skaičius:	700
Bendras narių skaičius:	63 000
Prezidentas:	Lasse Svensson
Direktorius tarptautiniams ryšiams:	Gerard Willemsen

Rugsėjo 10-16 meldžiamės už: Ispanijos sąjungą

Bendruomenių skaičius:	101
Bendras narių skaičius:	11 284
Prezidentas:	Ruben Bruno Hernandez
Generalinis sekretorius:	Daniel Banyuls Perez

Rugsėjo 17-23 meldžiamės už:
Bendruomenes Kosove
(Smulkesnės informacijos nėra)

Rugsėjo 24-30 meldžiamės už:
Uzbekistano baptistų sąjungą...

Bendruomenių skaičius:	60
Bendras narių skaičius:	2 735
Pirmininkas:	Oleg Sherstjukov

... ir Slovėnijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	7
Bendras narių skaičius:	160
Prezidentas:	Drago Sorl
Generalinis sekretorius:	Misko Canji

EBF maldos kalendorių bei išsamesnę informaciją apie maldos poreikius galite rasti Europos Baptistų Federacijos internetiniame puslapyje: <http://www.ebf.org>. ✓

*Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su autorių nuomone.

*Jei norite atsisakyti naujienų, atsiųskite tuščią elektroninį laišką su žodeliu – NESIŪSTI.

© Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga
El.paštas: office@baptist.lt

Mūsų sąskaita:

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga
Įmonės kodas: 192077697
AB SEB bankas, Banko kodas: 70440
Sąskaitos nr. LT79 7044 0600 0415 1925